

gøre, at vi forholdsvis let kunne lovgive her. Det er i Virkeligheden ikke saadan, at det er Enker og deres Børn alene, der lide Nød. Nej, Nøden er af langt større Omfang, og specielt naar det gælder Børn, er den maaske større udenfor end indenfor Enkernes Hjem. Det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe), som er Socialdemokraternes Ordfører i Aar, var jo som sædvanligt saa stærkt optagen af Spørgsmaalet, at han omtalte ikke alene, hvad der laa indenfor Lovforslagets Omraade, men i langt højere Grad, hvad der laa udenfor, og det ligger i Virkeligheden deri, at Spørgsmaalet om nødlidende Børn, Børn, der trænge til, at Samfundet tager sig af dem, er langt større end det, som dette Lovforslag er Udtryk for — det vil det ærede Medlem ogsaa indrømme mig. Det kan godt være, at man trænger til endog langt videregaaende Undersøgelser end dem, som den højtærede Minister nu er inde paa. Men jeg tror alligevel, at naar den højtærede Minister faar disse Oplysninger, vil der være et Grundlag for en Lovgivning paa dette Omraade, som Ministeren vil kunne benytte, og som det høje Ting med den største Beredvillighed vil arbejde videre paa, saa at det kan blive til Lov.

Men indtil den Tid maa Forholdene blive, som de ere, hvis vi ikke kunne gøre noget midlertidigt. Jeg skal i saa Henseende pege paa, hvad der skete i Fjor under Behandlingen af den tilsvarende Sag. Den Gang — det var i Begyndelsen af Januar Maaned — udtalte den daværende Indenrigsminister ogsaa, at han maatte søge Oplysninger, men han mente, man kunde komme en Vej frem, som kunde bringe en midlertidig Hjælp paa det givne Omraade. Han udtalte, at man maaske ved at udvide Bestemmelserne i Hjælpekasseloven kunde skaffe Enkerne en noget større Hjælp. Han mente, at man kunde give et større Tilskud af Staten og saa fastsætte bestemte Regler, hvorefter dette Tilskud skulde anvendes, og at man der- ved skulde kunne hjælpe Enkerne, indtil man kunde lovgive særskilt paa dette Omraade. Man hørte imidlertid ikke i Udvalget noget fra Ministeren om dette Spørgsmaal, men jeg antager, at naar Ministeren den 5. Marts fremsatte et Forslag om Ændringer i Hjælpekasseloven, var det under Paavirkning af den Forhandling, som havde fundet Sted om Enker og deres Børn. Det Forslag gik imidlertid ikke ud paa noget særdeles omfattende. Det gik ud paa at stille et større Beløb til Ministerens Raadighed paa Finansloven

til Uddeling mellem Hjælpekasserne i Forhold til deres Udgifter, og saa vilde det paaliggende Hjælpekassernes Bestyrelser at drage særlig Omsorg for Enkerne og fastsætte bestemte Bidrag under Hensyn til det Antal Børn. Enkerne havde, og at aflægge et særskilt Regnskab over de Midler, som vare gaaede med specielt til Enkernes Forsørgelse.

Dette Lovforslag blev gjort til Genstand for en Udvalgsbehandling, men det var i Slutningen af Rigsdagssamlingen og en bevæget Rigsdagssamling. Udvalget blev ikke færdigt med sit Arbejde, men i den Beretning, som Udvalget afgav i April Maaned, udtalte det en Tanke, som jeg her skal nævne, muligvis vil den kunne bringe os et Skridt videre. Det udtalte, at der i Udvalget havde været nogen Stemning for at give Kommunerne Ret til at faa Tilbagebetaling, Refusion af de Beløb, som Hjælpekasserne anvende til Forsørgelse af Familier eller Enker med deres Børn, som vare hjemmehørende i andre Kommuner. Jeg skal pege paa den Vej og sige, at dersom den højtærede Minister ved nærmere Overvejelse kommer til det Resultat, at man ved at bruge de store Institutioner, navnlig Hjælpekasserne, kan bringe de nødlidende Enker og deres Børn en Hjælp, vil det være mig kært, og det vil sikkert være alle kært, der have tænkt over dette Spørgsmaal og beskæftiget sig med dets Løsning.

Jeg vil til Slut sige et Par Ord til det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe), der, som han altid gør, talte meget varmt for den Sag, han overhovedet tager sig af. Men han har en Mangel. (Sabroe: Jeg har saa mange.) Det indrømmer det ærede Medlem, og selvfølgelig have vi alle vore Mangler. Det ærede Medlems stærke Side er hans Evne til at agitere for en Sag, til at paavise og fremdrage, hvad der efter hans Skøn kan gavne denne Sag, men at anvise fremkommelige Veje, lægge noget til Rette, for at Sagen kan gaa i Orden, er ikke hans stærke Side. Og i den Retning fik man ikke noget Udbytte af det ærede Medlems Foredrag. For øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind paa det, han sagde. Vi kende alle tilstrækkeligt det ærede Medlem og hans Fremstillingsevne. Vi vide, at man helst maa være lidt kritisk anlagt, hvis man skal kunne dømme rigtigt om de Forhold, han omtaler. Naar han derfor skildrede Tilstandene her i Landet saadan, som jeg tror, de end ikke vare for hundrede Aar siden, ja maaske end ikke længere tilbage i Tiden, saa er det selv-